

LUNASTUSTYÖ JEESUKSEN JÄLKEEN

Pekka Ervastian luento 11.3.1928

Lunastustyö jälkeen Kristuksen, kuten on ilmoitettu tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi, perustuu luonnollisesti Jeesus Kristuksen työhön ja opetukseen. Olemme tässä esityksessämme jakaneet lunastustyön kolmeen jaksoon. Ensimmäinen oli sen valmistus ja toinen jakso oli se käänteentekevä loppu, minkä valmistus saavutti Jeesuksen työn kautta ja sitten on kolmas jakso tässä lunastustyössä, joka alkoi Jeesuksen esiintymisen jälkeen ja joka yhä jatkuu ja jolle Jeesus Kristus antoi niin sanoaksemme perussävelen.

Olemme katselleet näitä asioita gnostilaiselta kannalta ja esittäneet niitä siltä kannalta kuin gnostikot ajattelivat niitä sisäisissä piireissään. Gnostikothan olivat niitä ajattelevampia kristityitä, jotka eivät tyytyneet paljaaseen totena pitämiseen, joidenkuiden oppien totena pitämiseen, vaan jotka etsivät tietoa, saavuttivat tietoa ja ennen kaikkea pitivät kiinni siitä, että ihmiskunnan alkuajoilta saakka oli olemassa salaista tietoa ja viisautta, joka oli säilytettynä salaisissa tietäjien piireissä. Kun nyt tahdomme heittää silmäyksen tähän lunastustyön jatkoon tuon merkillisen historiallisen käännekohdan jälkeen, Jeesus Kristuksen jälkeen, niin silloin muistamme, mitä aina on meikäläisissä esityksissä teroitettu ja painostettu, että nimittäin Jeesuksen oma työ, hänen okkultinen työnsä oli sitä laatua, että se avasi uuden aikakauden ihmiskunnalle veljeyskysymyksen suhteen. Olemme aina teroittaneet sitä seikkaa, että Jeesuksen jälkeen veljeys on mahdollinen toteuttaa aivan toisella tavalla

kuin ennen. Tietysti ihan toinen kysymys on, onko sitä veljeyttä toteutettu. Sitähän ei ole vielä toteutettu, se meidän täytyy tunnustaa. Ei ole ollenkaan sitä toteutettu semmoisessa määrässä kuin sitä voidaan toteuttaa. Emme ole oikeastaan alkaneetkaan vielä sitä suuressa määrässä toteuttaa, mutta eihän olekaan kulunut vielä pitkä aika Jeesuksen työn jälkeen. Tässähän ei ole vielä 2000 vuotta kulunut ja ihmiskunnalla on pitkä matka edessään. Tämä Jeesuksen okkultinen työ, joka antaa aivan kuin kaikupohjan ihmiskunnan veljeyteen pyrkimykselle, se luonnollisesti on saavuttanut myöskin hänen opetuksissaan aivan selvät ulkopiirteet. Hän on tietysti kaikissa opetuksissaan, sanoissaan, neuvoissaan, käskyissään ja kehoituksissaan viitannut meille sitä tietä, joka johtaa veljeyteen. Tietysti evankeliumissa ja senaikaisissa kirjoissa ehkei niin paljon puhuta suorastaan veljeydestä, ehkei mainita tätä sanaa samalla innolla kuin me myöhemmän ajan lapset olemme sitä käyttäneet varsinkin nyt näinä viimeisinä vuosikymmeninä suuren ranskalaisen vallankumouksen jälkeen, ehkä myöskin voisimme sanoa näinä viimeisinä vuosisatoina vapaamuurariliikkeen syntymisen jälkeen, sillä niinkuin tiedämme vapaamuurariliikkeessä alusta saakka, siitä saakka kun se virallisesti syntyi Lontoossa 1717, on puhuttu veljeydestä, teroitettu juuri tätä ihmisten yhteistä veljeyttä. Vaikka se ensin pidettiin salassa, tämä oppi ja tämä sana salassa vain niissä vapaamuurariloosheissa, niin loosheista, vapaamuurariloosheista päätettiin nämä sanat veljeys, vapaus, tasa-arvoisuus ulos 1700-luvun keskivaiheilla ja loppupuolella ja varsinkin loppupuolella, jolloin ne tulivat ranskalaisen vallankumouksen tunnussanoiksi. Tämän suuren tapahtuman jälkeen, Ranskan vallankumouksen jälkeen on näitä sanoja käytetty hyvin usein ja hyvin suuressa ja kauniissa merkityksessä. Jeesus, jos ei hän käytä suorastaan tällaisista sanoista kuin veljeys, hän tietysti, senhän me heti huomaamme, kun tutustumme hänen oppeihinsa ja sanoihinsa, puhui niistä asioista, sillä se, jota hän sanoi Jumalan valtakunnaksi, taivaitten valtakunnaksi, se itseasiassa oli käytännöllisesti

katsoen veljeyden toteuttamista. Jumalan valtakunnassa siellähän kaikki ovat veljiä, niin tarkastikin veljiä kuten Jeesus sanoi, ettei siellä ole edes miehiä ja naisia tavallisessa merkityksessä. Siellä ei naida, niinkuin hän sanoi, siellä kaikki ovat vain veljiä. Tämä on itsessään erinomaisen suuripiirteinen viittaus ihmisten veljeyteen, objektiiviseen, positiiviseen ja inhimilliseen veljeyteen. Tosinhan on tietysti semmoisia käsityksiä hänen sanoistaan, että hän puhui oikeastaan kuolemanjälkeisestä elämästä, mutta kun me tarkemmin tutustumme hänen oppeihinsa, niin huomaamme, että eivät hänen silmänsä olleet kohdistuneet ja keskittyneet mihinkään kuolemanjälkeiseen elämään, vaan siihen ijankaikkiseen elämään, joka kyllä on olemassa kuoleman jälkeen, mutta joka Jeesuksen omien sanojen mukaan alkaa nyt. Nyt on otollinen aika. Jos tahdomme saavuttaa ijankaikkisen elämän, niin on meidän saavutettava se nyt, sillä muuten emme elä siinä kuoleman jälkeen.

Tässä ikuisessa elämässä toteutuu veljeys. Tietysti siinä on silloin kaksi puolta. Sillä veljeydessä, jotta se voisi toteutua, täytyy olla ensinnä veljellisiä yksilöitä, ihmisyksilöitä, jotka ovat veljiä ja sitten täytyy olla monta tällaista yksilöä, eli niin kuin voisimme sanoa, jonkunlainen yhteiskunta, seurakunta, jossa veljeyttä toteutetaan, sillä yksin ollen ihminen voisi olla kuinka tahansa, mutta hänen veljeytensä ei tulisi näkyviin. Täytyy olla useampia yksilöitä yhdessä, jotka veljeyttä toteuttavat, veljeyttä, joka on rakkautta. Sentähden meillä on nuo kaksi aspektia eli puolta veljeydessä: yksilö ja seurakunta. Nyt tiedämme, että alkuaikoina Jeesuksen jälkeen veljeyttä toteutettiin kristillisissä seurakunnissa sangen huomattavalla tavalla, mutta toiselta puolen tiedämme, että tämä veljesrakkaus seurakunnissa loppui silloin kun kristinusko tuli valtion uskonnoksi, kun se tuli valtion suojelemaksi kristilliseksi kirkoksi. Siis 300 vuotta yritettiin toteuttaa veljeyttä aivan itsetietoisesti kristillisissä seurakunnissa, joita oli siellä täällä pitkin maailmaa, mutta sen perästä kun syntyi kirkko tuli tämä veljeskäsite paljon haaleammaksi,

laihemmaksi, se aivan kuin venyi, eikä enää saanut sitä intensiivistä ilmausta, kuin mitä sillä alussa oli. Nyt emme tahdo siitä puhua, koska olemme siitä ennen puhuneet, emme tahdo kiinnittää huomiotamme ensimäisiin kristillisiin seurakuntiin ja katsella niitä veljeyden toteuttamisen kannalta, vaan tahdomme kiinnittää huomionne myöhempiin aikoihin. Tahdomme katsella tätä kristillistä kirkkoa periaatteellisesti ja myöskin sitten kristillisiä yksilöitä. Alamme nyt seurakunnasta.

Kysymys siis: Mitenkä kristillinen kirkko ajatteli, että veljeys ja siis veljesrakkaus toteutuisi maan päällä. Siihen kysymykseen saamme selvän vastauksen siltä kirkkoisältä, jota pidetään aivan tärkeimpänä ja suurimpana kirkossa, nimittäin Augustinukselta. Augustinus sanoo nimenomaan, että Jumalan valtakunta, jossa tietysti kaikki kristilliset hyveet, kristillinen veljesrakkaus toteutuu, on kirkko. Mikä kirkko on? Tästäkin meillä on ollut puhetta ennen. Kirkko on, niin kuin asiaa käsitettiin silloin alussa ja yhä vielä käsitetään katolisessa kirkossa, kirkko on suurenmoinen hierarkia. Kirkko on semmoinen pyhä valtakunta, jossa ihmiset hallitsevat ja jossa nämä pyhät ihmiset ovat jaetut asteihin sen mukaan, voimme sanoa, kuinka pyhiä he ovat, niin että kaikista pyhin on ylimpänä ja tämä kaikista pyhin, joka oli Rooman piispa, hän oli sitten paavi. Paavi on pyhin ja hän on suorastaan Jeesus Kristuksen seuraaja maan päällä, on aivan kuin Kristus olisi hänessä ruumistunut. Paavin jälkeen seuraavat kardinaalit, arkkipiispat ja piispat sekä papit, koko tämä suuri järjestö, hierarkia, joka paavia totellen hallitsee ihmiskuntaa ja tällä tavalla toteuttaa veljeyttä, sillä ihmisethän ovat erilaisia. Kristikunta on suurimmaksi osaksi kasvattamaton, raaka lauma, suuri pakanalauma. Ihmiset tarvitsevat valaistusta, opetusta, kasvatusta. Kirkon hierarkia muodostaa enemmän järkevästä sieluista opettajia, jotka voivat suurta kasanlaumaa kasvattaa. Jos, sen me voimme myöntää, jos asia olisi tällainen, jos Rooman kirkko ja sen hierarkia olisi ollut tällainen asteikko pyhien ihmisten kasvattajia, niin emme saattaisi sanoa muuta kuin hyvää kirkollisesta hierarkiasta.

Silloinhan ihmiskunnalle olisi annettu paljon apua, sillä nämä ihmiset, jotka olisivat olleet tällaisia ihmiskunnan kasvattajia he olisivat oppineita, viisaita, ihmisten tuntijoita, henkisesti kokeneita, itsensä voittajia, avaramielisiä, suvaitsevia, hyvin lempeitä ja hyviä kaikella tavalla itse näyttäen esimerkkiä kaikessa hyvässä. Silloin voisimme myöntää, että Augustinuksen näky tästä Jumalan valtakunnasta kirkossa toteutuneena olisi ollut toteutunut, mutta valitettavasti kyllä tosiasiat maan päällä eivät vastanneet tätä ihannekuva. Kirkollinen hierarkia saattoi jossain määrin ja epäilemättä se monessa suhteessa oli yläpuolella tietämätöntä kansaa, mutta kirkollinen hierarkia ei silti ollut kokoonpantu henkisesti epätsekkäistä ihmiskunnan parasta tarkoittavista ihmisyksilöistä, vaan sehän sangen pian muuttui ulkonaista valtaa tavoittavaksi laitokseksi, ulkonaista rikkautta, mahtia, hyvinvointia harrastavaksi hierarkiaksi, joka ei suinkaan ajatellut yksinomaan kansan parasta, vaan silmin nähtävästi paljon enemmän omaa hyvyyttään, omaa menestystään tämän maan päällä. Paavi pyrki valtaan kaikkien toisten maallisten hallitsijoiden yli, mutta hänen valtaan pyrkimisensä ei ollut henkistä laatua, sillä hän aina ympäröi itsensä sotajoukolla. Piispoillakin oli suuret joukot sotamiehiä ympärillään, he olivat kuin maallisia ruhtinaita. Oli siis ainoastaan kuin yksi uusi valtakunta toisten maallisten valtakuntien lisäksi olisi syntynyt. Tällä valtakunnalla oli kuitenkin toisenlainen päämäärä kuin toisilla maallisilla valtakunnilla. Sentähden näemme niin paljon surkeutta, kun tutkimme kirkon historiaa pitkin keskiaikaa ja sentähden me ymmärrämme, että tuommoinen reformaattori kuin Luther oli vallan tarpeen, vaikka hän iski harhaan monessa suhteessa, vaikka hän monessa suhteessa heittäkin lapsen pois kylpyveden kanssa, niin se oli tarpeellista, koska kirkko oli niin räikeästi poikennut henkisen elämän tieltä. Seurakunta ei siis toteuttanut mitään veljeyttä. Maallisten ruhtinaiden tavalla kirkollisissa piireissä seurakunta sortii kansaa aivan niinkuin maalliset ruhtinaat. Meidän ei tarvitse olla sokkosilla, sillä tiedämme, että olosuhteet Euroopassa

olivat kamalat, ne olivat itse asiassa kamalat pitkin keskiaikaa ja pitkin aikoja. Meidän aikamme on kuitenkin niinkuin päivänkoittoa verrattuna vanhaan keskiaikaiseen pimeyteen. Mekin voimme nyt meidän aikanamme valittaa veronmaksujen kovuutta, kun olemme itse tyhmyydessämme hävittäneet paljon omaisuutta. Meidän on pakko jollakin tavoin korvata tätä hävitystä, maksaa omat tyhmyytemme. Mutta me tietysti valitamme, että meillä on suuri veronmaksu. Ne voivatkin nousta kahteenkymmeneen prosenttiin kaikista tuloistamme, ehkä enempäänkin, kun on suuria tuloja. Mutta jos eläisimme rauhassa täällä maan päällä, niin ei tulisi kysymykseen tällaisia veromaksuja, jotka ovat sodan jälkeen tulleet niin suuriksi. Mutta me valitamme ja meidän järkemme sanoo, että tämä on hullua. Mutta mitä se on verrattuna siihen, että joitakuuta satoja vuosia sitten kansa, maata viljelevä kansa, työmiehet saivat maksaa jopa aivan 70 % veroissa. Silloin oli kuitenkin toista. Ihminen saattoi viljellessään maata iloita siitä, että oli hyvä vuoden tulo, nyt hän saa olla rauhassa tulevana talvena ja hän ajattelee ilolla, että hänen perheensä tulee hyvin toimeen. Sitten tulee joku ritari linnastaan ja ottaa kaiken. Hän ei ehkä tyydy vain 70 %, vaan ottaa 90-100 %. Olot olivat toisenlaisia ennen, ja me elämme nyt kuin kulta-ajassa, jos vähän ajattelemme esi-isiamme. Eivät kirkon ruhtinaat olleet myöskään sen parempia. Ehkä he koettivat olla hieman suvaitsevaisempia, mutta heillä oli omat tapansa kiskoa ihmisiltä heidän omaisuuttaan. Niillä tuloilla he sitten toteuttivat omia suunnitelmiaan maailmanvallan suhteen. Mistä syystä, sen me syystä totuudenetsijöinä ja teosofeina, salatieteilijöinä kysymme, mistä syystä kirkko tällä tavalla saattoi kulkea harhaan kaikissa ihanteellisissa pyrkimyksissään, mistä johtuu, että veljeyttä, Jumalan valtakuntaa, jossa kaikki elävät onnellisina, veljinä vapaina keskenään, mistä johtuu, että tätä veljeyttä käsitettiin niin kovin väärin, että se aivan syrjäytettiin, mistä johtuu, että kirkko kovasti piti kiinni omasta hierarkisesta järjestyksestään? Luultavasti tämä pitää paikkansa useimpien sen jäsenten suhteen, useampien sen virallisten jäsenten suhteen, koko

järjestön suhteen. Mistä johtuu, että kirkko uskoi, että tämä oli sittenkin oikein, että näin piti olla? Tiedämme, että katolisessa kirkossa aina silloin tällöin esiintyi ihmisiä, jotka näkivät näkyjä, näkivät suurissa ilmestyksissä, että enkelit tulivat heidän luoksensa, että Kristus itse ilmestyi heille, että kaikki nämä näyt vahvistivat katolisen kirkon suuruutta, sen oikeata järjestystä, että kaikki nämä näyt, näiden pyhimysten näyt ainoastaan antoivat tukea dogmeille ja käsitykselle kirkon pyhydestä. Emme siis saata ajatella, että kaikki paavit olisivat voineet sanoa tai uskoa niinkuin eräs, en muista hänen nimeään, joka sanoi: ”Kuinka meitä sentään hyödyttää tämä taru Kristuksesta.” Joku paavi oli ajatuksiltaan niin täydellisesti materialisti, ettei hän uskonut mihinkään muuhun kuin siihen, että hyvä oli saada Pietarin kukkaraan paljon rahaa ja koko tämä turha homma ja leikki, koko tämä taru, koko tämä kristillinen järjestö se tuo niin mukavalla tavalla rahaa Pietarin kukkaraan, ettei tarvinnut muuta ajatella kuin omia nautintojaan. Eivät tietysti kaikki paavit, ei missään tapauksessa sillä tavalla voi ajatella, vielä vähemmän arkkipiispat ja piispat ja kaikista vähimmin papit, sillä katolisista papeista täytyy sanoa, että he olivat useinkin kansasta lähteneitä, vilpittömiä ihmisiä, jotka todella uskoivat, että tällä tavalla todella palvellaan maailman pyhää järjestystä ja Jumalaa. Meidän täytyy tunnustaa, että jollei tätä alempaa papistoa olisi ollut, joka sentään niin usein edusti todella inhimillistä kauneutta, nöyryyttä ja useinkin rakkautta, niin kirkko vissiin olisi tuominnut itsensä paljon enemmän. Mutta näiden pappien, monen munkin ja nunnan ansio oli, että tämä järjestelmä kulki sentään kautta aikojen. Kansa uskoi ja kansa uskoi sentähden, että se näki papistossa paljon hyvää. Mutta mistä johtuu okkultisesti katsoen tämä kaikki? Se johtuu siitä, että kun kristinusko hylkäsi gnostikot ja sulki pois gnostikot seurakunnastaan se samalla silloin leikkasi poikki yhteyden hengenmaailman kanssa, se joutui tekemisiin sen maailman kanssa, jota me nimitämme astraalimaailmaksi, vieläpä alemmaksi astraalimaailmaksi, se joutui tekemisiin ainoastaan,

käyttäkäämme muutamia kuvaavia sanoja, helvetin, kiirastulen ja persoonallisen taivaan kanssa, se sulki itsensä ulos siitä korkeammasta hengen elämästä, jossa yksin ovat kaikki vapahtajat ja kaikki todella heränneet. Kaikki henkisesti kehittyneet ja pelastuneet ihmiset, se sulki itsensä siitä pois ja tuli olemaan tekemisissä tämän kolminaismaailman kanssa, tämän inhimillisen persoonallisen helvetin, kiirastulen ja taivaan kanssa, jotka taas kaikki, niinkuin tiedämme, toteutuvat tässä näkyväisessä maailmassa. Kuoleman jälkeinen elämä on vain kaikupohja tästä näkyväisestä elämästä. Kirkko tulee siis käytännöllisesti materialistiseksi. Se ei huolinut hengen elämästä, ei huolinut Kristusta muuta kuin tyhjiissä sanoissa. Silloin tapahtuu se mikä aina tapahtuu, silloin se mikä on tässä näkyväisessä maailmassa symbolia se muuttuu silloin todellisuudeksi totuuden irtokuvaksi, mutta silti todellisuudeksi, niin kuin pahakin on todellista, vaikka se on hyvän irtokuva. Sillä tavalla tuli koko tämä hierarkinen järjestö, joka itsessään olisi tässä näkyväisessä maailmassa ollut ainoastaan vertauskuva, kun se ei semmoisenaan toteutunut näkyväisessä maailmassa muuta kuin vertauskuvana, jäykäksi todellisuudeksi. Tarkoitin, että jos me nyt sanomme, että toinen ihminen on kehittyneempi kuin toinen, hän on henkevämpi, hän on suurempi rakkaudessaan eihän hän silloin asetu tuota, joka on heikompi, vähemmän kehittynyt ja pienempi rakkaudessaan, eihän hän asetu sitä sortamaan ja ei hän asetu tuon toisen yläpuolelle, että toinen tuntisi kuinka paljon suurempi hän on, vaan osoittaa suurempaa rakkautta tuolle pienelle kuin mitä tuo pieni osoittaa ja silloin hän toteuttaa veljeyttä. Se, joka on viisaampi, kehittyneempi ja enemmän rakastava ihminen, hänhän pikemmin asettuu niin kuin tuon toisen alapuolelle, kuinka sanoisin, näennäisesti, hän asettuu aivan toisen alapuolelle. Veljeyttä toteutetaan sillä tavalla, että ne, jotka ovat enemmän kehittyneitä, jotka ovat todellista elämää täynnä, osoittavat rakkauttaan. Jos ei ole näin, jos me uskomme johonkin hierarkiseen todellisuuteen tässä näkyväisessä maailmassa ja tuommoiseen asetjärjestelmään ja

sanomme, että toiset ovat kehittyneempiä kuin toiset. Silloin me heti, jos olemme unohtaneet itse hengen ja itse elämän, silloin me muodostamme irvikuvan maanpäälle, silloin teemme todellisuuden tässä näkyväisessä maailmassa siitä mikä on symbolia. Mistä tämä todellisuuspakko tulee? Se tulee astraalimaailmasta, helvetistä, kiirastulesta ja persoonallisesta taivaasta. Se tulee näkymättömästä maailmasta suurena inspirationina, kaikkeen valtaan ja mahtiin pyrkimisenä, kaikkeen ylpeyteen ja korskeuteen niiltä monilta miljoonilta ihmisiltä, jotka siinä maailmassa ovat. Niiltä kaikilta voimilta, jotka siinä vaikuttavat, se tulee, jos me suljemme silmämme totuudelta. Se tulee niin suurena psyykkisenä voimana, että se sokaisee meidän silmämme ja me uskomme, että tässä näkyväisessä maailmassa on olemassa semmoinen hierarkia, joka voi tässä näkyä, niin että olemme polvillamme kaikkien korkeiden olentojen edessä ja heitä tottelemme ja heihin sokeasti uskomme ja teemme heidän tahtonsa pelolla ja vavistuksella. Se on astraalista inspirationia, se on alemman maailman, se on helveteistä päin tulevaa vaikutusta. Tämä kuva pitää meillä olla niin selvänä senkin tähden, että vaikka me olemme reformation kautta joutuneet vähän pois tuosta ajatuksesta, hierarkisesta käsityksestä, vaikka me olemme protestanttisissa maissa saaneet silmämme auki näkemään katolisen kirkon hierarkian hulluutta, niin emme silti millään tavalla ymmärtäneet itse asiaa, me olemme hyljänneet ainoastaan jonkun muodon, mutta silti emme pääse todellisuuteen kiinni. Nyt on asia semmoinen, että me kuljemme kohti aikaa ja olemme siinä jo, jolloin taas ihmiskunnassa yleisemmin aletaan käyttää kaikenlaisia seremoniaalisia juhlallisuuksia. Silloin meidän täytyy muistaa aina, että ne ovat tässä näkyväisessä maailmassa symbooleja, ne eivät ole mitään kouriintuntuvia todellisuuksia. Jos me rupeamme vastaisuudessa, mehän tulemme Vesimiehen aikaan ja alamme uutta kulttuuria vähitellen, jos me taas rupeamme uskomaan, että on tässä näkyväisessä maailmassa olemassa joku hierarkinen todellisuus, niin joudumme taas muotoihin

poispäin todellisesta todellisuudesta ja itse elämästä. Meidän täytyy pitää mielessä, että näkyväisessä maailmassa kaikki on symbolia. Jos olemme virkamiehiä ja korkeita herroja, niin kuinka lähellä on tuo ajatus, että nythän minulla on valtaa ja nyt käytän valtaa ja minä voin suunnitella, vaikka puolueelle jotakin, me voimme suunnitella jotakin, josta itsekin kovasti hyödyimme, sillä nythän on valtaa, ja me olemme korkeita herroja, jotka voimme paljon määrätä. Jos me erehdymme, niinkuin ihminen mielellään erehtyy tähän harhaluuloon, silloin emme koskaan pääse pois onnettomuuksista, vaan meidän täytyy tulla siihen, että kaikki on symbolia. Ei minulla ole mitään todellista valtaa, mutta jos minulla on vallan symboli hetkeksi, niin se on ainoastaan sitä varten, että minä nöyryydessä ajattelisin kaikkien parasta, toisten parasta. Itseäni en saa ajatella, puolueettani en saa ajatella, muuten profanoin ja aivan prostituoin sitä vallan symbolia, joka on annettu minun käteeni. Me tulemme siihen aikaan, että meidän täytyy oppia tämä. Se on Vesimiehen kulttuurissa välttämätön. Me emme saa jatkaa tuommoista itsemme pettämistä, emme saa kuvitella olemattomia. Elämä ottaa vähän kovakouraisesti meistä kiinni, sillä meidän sisällinen organismimme, meidän hermostomme on niin kehittynyt nyt jo, että olemme vastaanottavia erilaisille vaikutuksille, olemme vastaanottavia hyvälle, oikeille, järkeville vaikutuksille. Me voimme ymmärtää jo asioita, mutta samalla olemme vastaanottavia kaikille helvetin ja pirun vaikutuksille, niin, että me voimme myöskin antaa perää tässä tulevassa kulttuurissa taikka siinä kulttuurissa, joka on sisäisesti alkanut. Jos annamme perää minkälaisille vaikutuksille tahansa, niin saamme helvetin maan päälle. Onhan semmoisia profeettoja, semmoisia ihmisiä, jotka katsovat eteenpäin ja jotka luulevat näkevänsä, että ihmiskunta tai sanokaamme nyt, että meidän sivistyneistömme täällä Euroopassa, ettei se kestä niitä voimia, jotka päästetään vapaaksi. Sehän on aivan silmiinpistävä ilmiö meidän aikanamme, ettei ole enää samaa muuria kuin ennen näkyväisen ja näkymättömän maailman välillä, vaan

näkymättömästä maailmasta päin hyvin tunkeudutaan tähän näkyväiseen maailmaan ja tästä näkyväisestä maailmasta pyritään näkymättömään. Tämä johtuu siitä, että miljoonia ihmisiä kuolee väkivaltaisesti. Nämä ihmisethän nehan suurimmaksi osaksi ovat tuossa tuommoisessa välitilassa, että eivät kuulu suorastaan näkymättömään maailmaan, mutta eivät näkyväiseenkään. Me voimme sanoa, että he toisella silmällä näkevät tuohon näkymättömään maailmaan, mutta taas toisella silmällä katsovat tätä näkyväistä ja pyrkivät tänne. Sen kautta, näiden miljoonien ihmissielujen kautta on tuo muuri tullut paljon ohuemmaksi kuin ennen ja spiritismiä itse asiassa harjoitetaan hyvin paljon meidän maapallollamme ja myöskin kaikenlaista magiaa. Me istumme täällä hyvin viattomina, meillä ei ole paljon tietoa tästä kaikesta. Oma Suomi on onnellisemmassa asemassa kuin muut, mutta toisissa maissa on hyvin paljon sellaista salaperäistä toimintaa aivan niinkuin voisimme sanoa mustan maagillista toimintaa, ja sentähden on niitä profeettoja, jotka katsova eteenpäin ja sanovat, että mustia aikoja on tulossa, hirmuisia aikoja on tulossa, helvetit avaavat ovensa ja pirut pääsevät vaikuttamaan ihmiskuntaan, jollei ihminen ole niin puhdistanut itseään, ettei ota vastaan vaikutteita muualta kuin hengen maailmasta. En tahdo omasta puolestani sanoa näistä profetsioista, ne olkoot omassa arvossaan, mutta onhan niinkuin sanottu, että tänä vuonna toukokuussa, toukokuun lopulla loppuu joku aika ja alkaa toinen aika, hyvin vaikea aika. Ken elää se näkee. Minä en tahdo ennustaa mitään onnettomuuksia ja mitään ikävää, mutta senhän me tiedämme kaikki, että on hyvä olla varuillaan ja valmistautuneena. Aina on hyvä henkisesti olla siinä kunnossa, että voi kuolla ja siirtyä tästä maailmasta toiseen maailmaan. Emme tiedä koskaan itsestämme, emme tiedä koska meidän hetkemme lyö ja koska meidän täytyy siirtyä pois toiseen maailmaan. Miksi kaiken valmistuksen siirtäisimme epämääräiseen tulevaisuuteen? Miksikä koko elämämme ei olisi sellaista, että aina olemme valmiit lähtemään pois. Miksi emme elä kuin Isän helmassa ja kun Isä sanoo, että nyt lähde ja

kun Isä sanoo meille, että vielä saat jäädä, niin me myöskin jäämme, vaikka se voi olla usein vaikeata. Sentähden se ihminen, joka elää niinkuin täällä maanpäällä pitäisi elää on ulkopuolella sekä tätä näkyväistä elämää että kuolemaa. Ulkopuolella tai yläpuolella. Hänelle ne ovat niin luonnollisia ilmiöitä. Ei hän näyttele teatteria itsensä kanssa, ei hän sano että en minä koskaan kuole. Me olemme luonnostamme nuorina ihmisinä taipuvaisia lykkäämään pois tuon ajatuksen. Meistä tuntuu niin luonnottomalta, että me kuolisimme. Nyt on juuri elämä alkanut ja kuolema on niin kaukana. On paljon hausempi olla sitä ajattelematta. Joku voi nuorena pysähtyä ajattelemaan ja sanomaan itselleen: Olenko minä kuolematon olento? Se on harhaa vain ja perustuu harhakuvitelmiimme. Yhtä hyvin voi ilolla katsoa totuutta silmiin ja sanoa: Minä tulen kuolemaan niin kuin kaikki tekevät. Kuolema ei ole olemassaolon loppu, vaan se on siirtymistä maailmasta toiseen. Miksi emme ottaisi selvää tästä maailmasta ja toisesta maailmasta, että olisimme valmiit siirtymään minä hetkenä tahansa, ilomielellä siirtymään varmoina siitä, että mikään ei ole hullusti. Mutta jos meillä on jotain omallatunnollamme, jos olemme tehneet jotain semmoista, puhuneet jotain semmoista, ajatelleet jotain semmoista, josta meidän omatuntomme meitä moittii, silloin on aina hataraa, silloin on meidän välttämättä ensin kasvatettava itseämme pois tuosta kuolemasta, joka lepää omallatunnollamme. Meidän on niin puhdistettava itseämme, että me taas osaamme katsella elämää silmistä silmään, että me kuolemme ilolla niin kuin viattomat lapset, jotka eivät mitään pahasta tiedä. Sillä tavalla meidän pitää olla ja silloin on meidän turvallista elää ja turvallista kuolla.

Olkaamme siis selvillä siitä, että kirkon suurin erehdys ja rajoitetuimmassa muodossa katolisen kirkon suurin erehdys on siinä, että se katkaisi yhteytensä hengen maailman kanssa ja joutui astraalisten virtausten valtaan ja joutui pitämään hierarkiaa, ja joka oli symbolia näkyväisessä maailmassa, todellisuutena. Sentähden kun me tutkimme veljeyttä emme mitenkään saata nyt pysähtyä tutkimaan sitä vain seurakunnan

kannalta. Meidän täytyy päinvastoin sanoa, että seurakuntana, yhteiskuntana, kirkkona emme ole mitään veljeyttä toteuttaneet. Me olemme sängen huonosti ainakin toteuttaneet veljeyttä. Täytyyhän meidän kuitenkin myöntää, että olemme silmiinnähtävästi viimeisinä aikoina kulkeneet kauniimpaa, kultaisempaa aikaa kohti ja toteuttaneet hyvin paljon hyvää, joka ennen oli kerrassaan salassa. Mutta itsetietoisesti emme ole millään tavalla seurakuntana, yhteiskuntana, kirkkona veljeyttä toteuttaneet ja sentähden emme voikaan tyytyä tarkastamaan tätä kysymystä kirkon kannalta, seurakunnan kannalta, yhteisön kannalta, vaan meidän täytyy mennä kuin asian alkutekijöihin ja muistaa, että veljeyttä ei saata toteuttaa, jollei ole veljellinen ihminen, jollei yksilö pyri rakkauteen ja veljeyteen, niin ei ihmisten yhteiselämässäkään toteudu mitään veljeyttä. Sentähden meidän täytyy aivan kuin purkaa tuo yhteisön veljeys, tuo kirkko ja mennä taaksepäin yksilöihin ja kysyä, miten yksilöinä löydämme veljeyden? Mitä on veljeys yksilön kannalta? Silloin me palaamme Jeesus Kristuksen luokse, me asetunne hänen jalkainsa juureen ja me kysymme häneltä: Mitenkä meistä voi yksilöinä tulla veljiä? Mitenkä me yksilöinä opimme rakastamaan, mitenkä meistä yksilöinä voi tulla taivasten valtakunnan jäseniä, mitenkä me pääsemme siihen taivasten valtakuntaan, jossa tulee olla veljesrakkautta toteutettuna? Veljesrakkautta toteutetaan tietysti silloin ja ainoastaan taivasten valtakunnassa, jossa on jokin yhteinen takana. Taivaitten valtakunnassa on Jumala, Isän tajunta se on takana. Taivaitten valtakunnassa jokainen ihminen, jokainen jäsen tottelee Isää ja tekee Isän tahtoa. Isä, joka on yhteinen ja yhteinen sitova rakkaus, hän tekee veljeyden mahdolliseksi. Millä tavalla me pääsemme tuon Isän yhteyteen? Mitenkä me yksilöinä saamme kiinni rakkaudesta? Siihenhän Jeesus Kristus vastaa: Teillä täytyy olla uskoa. Ei se ole ainoastaan Paavali, Jeesus Kristuskin puhuu uskosta. Hänkin puhuu uskosta. Mutta mikä usko on tässä kysymyksessä? Onko kysymyksessä joku usko tavallisessa merkityksessä, maata kiertävässä merkityksessä, kaikenlaisten hullujen asioiden totena

pitämisessä? Ei suikaan. Se pistis, se usko, johon Jeesus tahtoo, että me heräisimme ei ole ristiriidassa minään järjen tiedon kanssa. Se usko päinvastoin vaatii ensimmäisenä ehtona, että me teemme järjellämme paljon työtä. Ei se usko estä meitä totuutta etsimästä, tutkimasta, ei se estä käyttämästä ajatusta ja järkeä. Päinvastoin meidän täytyy etsiä jotain maailman selitystä. Meidän täytyy etsiä ja tutkia kaikenlaista, kaikenlaisia oppeja, joita on tarjolla. Jeesuksen aikana Palestiinassa ei ollut läheskään niin paljon erilaisia maailmankatsomuksia ja maailman selityksiä kuin nykyaikana. Nykyajan ihminen ei saa olla arka, hän ei saa pelätä, niin kuin uskovainen kristillisessä Euroopassa, joka sanoo, että nuo ovat vaarallisia ja pahoja ihmisiä, tuollaisen ihmisen silmiin ei saa katsoa, sillä piru lentää jo sieltä sieluun. Tuollaiset ihmiset ovat ahdasmielisiä ja ovat sulkeneet itsensä ulos uskon mahdollisuuksista, sillä todellisen uskon ehtona on, että me katsomme kaikkea ja käytämme järkeämme niin paljon kuin meidän aivomme antavat myötä. Ihmisen täytyy tutustua filosofioihin, erilaisiin maailman selityksiin, tiedemiesten tuloksiin, niin paljon kuin se on hänelle mahdollista. Sitten vasta kun ei ole mitään semmoista, johon hänen järkensä ei olisi tutustunut hän on suojattu salakavalalta vihalta. Ihmisen pitää olla niin kehittynyt, niin tervejärkinen, niin laajakatseinen, niin tutustunut kaikkeen inhimilliseen sielunelämään, ettei hänelle ole mitään vierasta ja ettei hän voi mistään hämmästyä. Kun hän on täysin ajatuskykyinen ja järkevä, silloin hän voi saavuttaa tuon uskon, joka on yläpuolella inhimillistä ajatusta ja järkeä. Kyllä me voimme päästä siihen uskoon varhemminkin. Ei meidän tarvitse lukea kaikki maailman kirjat ennenkuin voimme uskoon päästä. Tahdon tässä vain painostaa, että jotta pääsisimme pian tuohon todelliseen uskoon, niin on hyvä ja tärkeätä ja välttämätöntä kouluttaa järkeämme, myöskin sen ohella, ettemme jää ahtaalle missään, ettemme jää sanattomiksi missään, sillä pirulla on hyvin paljon kauniita ajatuksia eteemme, että jollemme ole hyvin varustettuja, niin lankeamme paulaan ja hänen ansoihinsa.

Yksinään ei paljas uskon näkemys ehdottomasti auta. Voimme joutua hämillemme, jollemme ole kouluuttaneet myöskin ajatustamme. Mutta kuin ihminen on älyllään kouluutettu, silloin hän on siinä suhteessa hyvässä turvassa ja hän voi käyttää niitä asioita, joita tulee astraalimaailmasta, hän voi käyttää astraalimaailman voimia. Sillä luuletteko, että piru esiintyy sarvet päässä ja pukinjalkaisena. Hänhän heti herättäisi meidän epäilystämme. Ei olisi mikään konsti olla varuillaan. Piru esiintyy aina valon enkelin muodossa.

Se usko, johon voimme päästä ennemmin tai myöhemmin on lyhyesti sanoen usko Jumalaan. Mutta muistakaamme, se on myös lyhyesti sanoen uskoa rakkauteen, se on uskoa Kristukseen, se on uskoa hyvään, joka piilee meidän sisässämme, meidän persoonallisuutemme sisimmässä sopukassa taikka meidän persoonallisuutemme yläpuolella. Kun ihminen eli Jeesuksen aikana ja kun hän katseli häntä, niin hän ajatteli: mihinkähän hän oikeastaan tähtää noilla puheillaan. Mihin meidän pitäisi uskoa. Kun me seurasimme häntä ja kuuntelimme häntä, hänen neuvojaan ja käskyjään, vertauskuviaan ja selityksiään elämästä, sillä kansalle hän puhui juuri vertauskuvain, niin silloin me huomasimme, että hänhän tarkoittaa juuri, että meidän tulee uskoa hyvään. Siihen hyvään, joka on kaiken yläpuolella ja kaiken sisällä, siihen hyvään, joka on Jumalan ilmoitus meissä, siihen hyvään, joka ei imartele meidän persoonallisuuttamme, ei meidän persoonallisia heikkouksiamme, siihen hyvään joka ei kuiskaa meille, että kerro omasta hyvydestäsi, kauneudestasi ja ihanuudestasi. Sinulla on niin paljon hyviä ominaisuuksia ja sinun taivaasi on oleva ihana. Usko siihen hyvään, joka sanoo meille: mitä taivaista, mitä helveteistä. Hyvyys epäitsekkyys, rakkaus ei kysy semmoista. Ei rakkaus kysy taivaita enemmän kuin helvettejäkään. Rakkaus kysyy ainoastaan sitä salaperäistä, jota me nimitämme hyväksi ja joka ei ole minun persoonallista hyväni, vaan joka on kaikkien ainoa hyvä.